

Somlyó Zoltán

Karácsonyi vándor

Karácsony éjjelén a vándor
az országúti hóba megáll.
S bekopog a legelső ajtón,
amit az útszélen talál.

Egy szót se szól. Csak némán átmegy
az udvaron, mint a jó cseléd,
S a sötét, meleg istállóba
halkan, lábujjhegyen belép.

Ottbenn a mécses pislalángja
aszéltül egyet bólogat.
A vándor megy s megsimogatja
a szelíd, csöndes barmokat.

Aztán a jászolba meríti
hideg kezét – és hirtelen
valami fény villószik
onnan a hideg téli éjjelen...

Kívülről, mintha angyaloknak
égi zenéje szállana.
S jobbról, mintha egy fehérleplű
bánatos Asszony állana...

A vándor letérdel az almon,
a gazda korty bort ad neki.
És aztán csöndben, mint ahogy jött,
békénutjára engedi...